

Světlo 15/1996

Z obsahu:

Ženy, které se zasazovaly o spásu lidu

Jan Pavel II. při generální audienci 27. března 1996

Oceán lásky a milosrdenství

Eugenie Elisabetta Ravasiová založila v zámoří nové řeholní komunity a objevila jako první léčivou rostlinu, z níž se začal v "Institut Pasteur" vyrábět lék proti malomocenství, ale jejím největším poselstvím jsou zjevení nebeského Otce...

Otec Scotti

Jeden ze stovky amerických kněží, kteří navštívili Medžugorje... a baptisti, kteří nepochybují, že je to od Boha...

"Souvislosti" vědí, co činí

Od "Souvislostí" přes Literární noviny až po Revolver revue...

Jan Pavel II. při generální audienci 27. března 1996

Ženy, které se zasazovaly o spásu lidu

Čtení: Judit 15,8-10

1. Starý zákon nám dává obdivovat některé mimořádné ženy, které se z vnuknutí Ducha svatého podílejí na bojích a vítězstvích Izraele, nebo přispívají k jeho záchraně. Hle, nejpříznačnější příklady:

Po přechodu Rudým mořem posvátný text vyzdvihuje podnět inspirované ženy, aby se slavnostně oslavovala tato rozhodující událost: "Tu vzala prorokyně Mirjam, sestra Áronova, do ruky bubínek a všechny ženy vyšly za ní s bubínky v tanečním reji. A Mirjam střídavě s nimi prozpěvovala: Zpívejte Hospodinu, neboť se slavně vyvýšil, smetl do moře koně i s jezdcem" (Ex 15,20-21).

Tato zmínka o ženské podnikavosti v oslavném kontextu nejenže vyzdvihuje úlohu ženy, nýbrž i její zvláštní schopnost chválit Boha a děkovat mu.

2. Ještě důležitější akci koná v době soudců prorokyně Debora. Nejprve přikáže veliteli vojska, aby shromáždil muže a aby vyšli na bojišti, sama mu svou přítomností zajišťuje úspěch izraelského vojska a ohlašuje, že jiná žena, Jáel, zabije vůdce nepřátel.

Kromě toho při oslavě velkého vítězství Debora zanotí velký hymnus, v němž chválí, co vykonala Jáel: "Bud' požehnána nad jiné ženy Jáel, nad jiné ženy ve stanech bud' požehnána." Ohlasem této chvály v Novém zákoně jsou slova, kterými se Alžběta obrací na Marii v den Navštívení: "Požehnaná jsi mezi ženami" (Lk 1,42).

Významná úloha žen při záchraně národa, osvětlená postavami Debory a Jáel, je znovu předložena v osudech jiné prorokyně jménem Chulda, která žila v době krále Josiáše. Když se jí kněz Chilkiáš ptá, pronese proroctví, která ohlašují projevy shovívavosti pro krále, který se obával Božího hněvu. Chulda se tak stává poselkyní milosrdenství a pokoje (srv. 2 Král 22,14-20).

3. Knihy Judit a Ester, jejichž cílem je vyzdvihnout ideálním způsobem kladný přínos ženy do dějin vyvoleného národa, prezentují - v kulturním kontextu násilí - dvě postavy žen, které se postarají o vítězství a záchranu Izraelitů.

Zvláště kniha Judit vypráví o obávaném vojsku, které vyslal Nabuchodonosor k dobytí Izraele. Nepřátelská armáda vedená Holofernem se chystá dobýt město Betúlii a obyvatelé už propadají zoufalství, neboť si myslí, že každá obrana je zbytečná, a proto žádají své předáky, aby se vzdali. Avšak Judita vytýká starším města, kteří prohlašují, že není naděje na bezprostřední pomoc, a proto jsou ochotni vydat Betúlii nepříteli, nedostatek víry a vyznává plnou důvěru v záchranu, která pochází od Hospodina.

Když dlouho vzývala Hospodina, ona, která je symbolem věrnosti Pánu, pokorné modlitby a vůle uchovat si čistotu, jde za Holofernem, nepřátelským generálem, pyšným a mravně nevázaným modloslužebníkem.

Když s ním Judita osaměla, obrací se k Hospodinu předtím, než ho zasáhne: "Posilni mne, Hospodine, Bože Izraele, v tento den" (Jdt 15,7). Pak uchopí Holofernovu zakřivenou šavli a utne mu hlavu.

Také zde, jako v případě Davida, Hospodin používá slabost, aby zvítězila nad silou. V tomto případě však dosáhne vítězství žena: Judita, nedá se odradit malomyslností a nedůvěrou předáků lidu, zajde za Holofernem a zabije ho, takže si zaslouží díky a chválu velekněze a starších z Jeruzaléma. Ti zvolají na adresu ženy, která přemohla nepřítele: "Tys povznesením Jeruzaléma, tys velkou chloubou Izraele. To všechno jsi vykonala svýma rukama, prokázala jsi dobro Izraeli a Bůh v tom našel zalíbení" (Jdt 15,9-10).

4. V jiné situaci velkých těžkostí pro Hebreje se odehrává jiná událost, o níž vypráví kniha Ester. V Perském království místodržící Haman nařídil vyhlazení Hebrejů, Mordokaj, žid, který bydlí v městě Šúšan, se obrátí na schovanku Ester, která žije v královském paláci, kde dosáhla postavení královny. Ta pak proti platnému zákonu vešla ke králi, aniž jí byla povolána, a riskovala trest smrti. Dosáhne však od krále odvolání vyhlazení Hebrejů. Haman je popraven, Mordokaj se dostane k moci, a Židé zbavení hrozby tak přemohou své nepřátele. Judita a Ester dají svůj život v sázku, aby se postaraly o záchranu svého národa. Ty dva zásahy jsou však velmi odlišné: Ester nezabije nepřítele, nýbrž jako prostřednice prosí za ty, kterým hrozí vyhlazení.

5. Jako přímlovkyně je líčena i jiná postava ženy, Abigail, Nabalova manželka, z první knihy Samuelovy. I zde díky jejímu zásahu se uskutečnil jiný případ záchrany. Jde vstříc Davidovi, který se rozhodl vyhladit Nabalovu rodinu, a prosí za odpuštění vin svého manžela, a tak osvobodí svůj dům od jisté záhuby (1 Sam 25).

Jak je snadné všimnout si, starozákonní tradice vícekrát vyzdvihuje rozhodující akci ženy pro záchranu Izraele, a to především ve spisech bližších k příchodu Krista. Takovým způsobem Duch svatý prostřednictvím životních osudů žen Starého zákona načrtával stále přesněji charakteristické rysy Mariina poslání v díle spásy celého lidstva.

Jan Pavel II. pozdravil také skupinu našich poutníků z jižních Čech: "Srdečně vítám poutníky z jižních Čech. Sláva Kristu! Milovaní, v tomto posvátném postním období mějte stále na zřeteli nutnost obrácení našeho smýšlení, našich srdcí a našich skutků. Všem vám ze srdce žehnám."

Na závěr pak Svatý otec udělil všem přítomným své apoštolské požehnání.

Kněžství znamená službu

Papež Jan Pavel II. zdůraznil ve svém "Listu kněžím k Zelenému čtvrtku" zvláště význam kněžského povolání. Zároveň v něm potvrdil povinnost kněží latinského obřadu k celibátu.

Ve svém listu Jan Pavel II. požaduje jasné odlišování - podle církevního učení - kněžství Božího lidu, které je společné všem věřícím, od kněžství služebného. "Všeobecné kněžství věřících a kněžství služebných, i když se od sebe liší podstatně, a ne pouze stupněm, jsou přesto ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé - každé svým vlastním způsobem - má účast na jediném kněžství Kristově. Služebné kněžství je ve službě všeobecného kněžství věřících. Když kněz slaví eucharistii, když ve svátosti smíření uděluje Boží odpuštění nebo když uděluje ostatní svátosti, pokaždé vzdává Boží chválu," uvádí se v listu.

2. neděle velikonoční - cyklus A

Liturgická čtení

2. neděle velikonoční

1. čtení Sk 2,42-47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení.

Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse.

2. čtení 1 Petr 1,3-9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má uklízet (nyní) v poslední době.

A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Evangelium Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: "Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého: Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je nedopustíte, tomu odpuštěny nejsou."

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženeček, nebyl s nimi, když Ježíše přišel. Ostatní učedníci mu říkali: "Viděli jsme Pána."

On jim však odpověděl: "Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím."

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: "Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící."

Tomáš mu odpověděl: "Pán můj a Bůh můj!"

Ježíš mu řekl: "Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili."

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Myšlenka na neděli

Boží poslání

Zamyšlení nad úryvkem J 20,19-31

Jako mě poslal Otec, tak já posílám vás

Apoštolové, kteří se v hodinách Mistrova utrpení rozprchli jako ovce bez pastýře, jsou opět pohromadě. Odeber se za nimi do večeřadla, abys byl svědkem jejich sklíčenosti, obav a nejistoty. Zavřené dveře je oddělují od okolního světa. I když se do ústraní uchýlili především ze strachu, je tato jejich odloučenost nejlepší přípravou pro opětovné setkání s Pánem.

Je již večer první Veliké neděle. Slyšeli ráno zprávu žen, Petr a Jan viděli prázdný hrob, ale jejich nejistota stále trvá. Události posledních dnů byly příliš šokující a znamenaly zhroucení jejich dosavadních představ a očekávání. Ty dlouhé hodiny opuštěnosti a nejistoty jsou pro ně také hodinami zamyšlení nad sebou a zpytováním svědomí.

To, co je nejvíce tíží, je obava, že ztratili Ježíše. Prožili v jeho společnosti tři roky. Jeho přítomnost se stala pro ně tak samozřejmá, že si nedovedou představit, že by měli žít bez něho. Sama skutečnost, že již není v hrobě, je nezbavila pochybností. Jestliže vstal z hrobu, kam šel? Proč se nevrátil mezi ně? Více než židů se obávají toho, zda tuto ztrátu sami nezavinili. Tíže události posledních dnů a prožitý citový otřes jsou příliš velké, než aby si mohli uvědomit, že se nestalo nic než to, co jim Ježíš podrobně předpověděl. Jestliže zatím nepochopili, ani když viděli na vlastní oči to, o čem předem slyšeli, tím méně mohou chápat, že oslavený Ježíš je stejně blízko, když jej nevidíme, že může být nejbližší právě tehdy, když jeho přítomnost vůbec necítíme. Boží blízkost se neměří našimi pocity. Aby ses důvěrně spojil s Bohem, nestačí, že On je ti blízko. I ty se musíš přiblížit k Bohu. přibližovat se k Bohu znamená opouštět sám sebe, a to je vždy bolestné. Ale neboj se. Právě proto, že Pán je ti stále nablízku, nedovolí, abys byl zkoušen více, než můžeš snést. V pravý čas ti dá zakusit svou přítomnost, a pak budeš schopen poznat v novém dosud netušeném světle jeho záměry a svoje nové poslání.

Když se naplnila lekce opuštěnosti a pochyb, stanul Pán uprostřed svých drahých.

Pokoj vám!

Nejsou to stejná slova, která slyšeli, když se před třemi dny loučili? Pokoj svůj vám dávám, nermuťte se a nebojte se... Řekl jsem vám to, abyste uvěřili, až se to stane...?

Budte klidní, moji drazí. Dílo, pro které jste opustili všechno, pokračuje. Jsem s vámi a vy jste se mnou. Podívejte se dobře, že jsem to já. Až do skonání věků ponesu na svém těle královské znaky mého vítězství. Prorazili mi ruce a nohy, probodli mi bok, ale já žiji. Před třemi dny jste si mysleli, že mi věříte, ale já jsem vám řekl, že se rozprchnete a necháte mě samotného. Budte dobré myslí. Přináším vám odpuštění a mír. Nyní věříte?

Vím, že jste mě milovali a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha. Můj Otec sám vás miluje. Ta láska, kterou mě Otec miluje, je i ve vás. Prožíváte nyní radost a pokoj z milosti odpuštění a opětovného shledání se mnou. Pro tento pokoj a pro tuto radost jsem přišel na svět. Půjďte v mých šlépějích. Budete pokračovat v tom, co jste viděli, když jste byli se mnou. Jako Otec poslal mne, tak nyní já posílám vás. Já jsem chodil a dobře činil, zaháněl zlé duchy a odpouštěl hříchy. To je to jediné, čeho je zapotřebí. Nyní je řada na vás. Budete hledat to, co zahynulo. Budete hledat ztracené ovce. Budete rozdávatelemi milosrdné lásky mého nebeského Otce. Půjďte a budete předávat ovoce mého utrpení a smrti. Budete odpouštět hříchy, aby lidé měli život a měli ho v hojnosti.

Chápete, co jsem vám učinil?

A chápeš ty, co Ježíš učinil? Nyní víš, na čem mu nejvíce záleželo, když se nechal zajmout, ponížít, odsoudit, zbičovat, ukřižovat, probodnout, pohřbít. Šlo mu o to, abys měl trvale k dispozici nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky. Aby všichni, kdo zhřešili proti nebi a před Bohem, mohli vstát a jít k Otci. To je to první, co sděluje apoštolům po bolestných hodinách očištného odloučení.

Jsou ještě plní nedokonalosti a obav, stále ještě toho tolik nevědí a nechápou, ještě nedostávají moc, aby mohli dělat to, co Židé tolik zazlívali Ježíšovi, kdykoliv říkal: Odpouštějí se ti hříchy. Neboť kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh? Tak jsi nyní svědkem, jak Bůh se dělí jakoby nedočkavě o svou božskou moc s těmito slabými, ustrašenými a chybuujícími muži, jen abys měl otevřen zdroj milosrdenství a abys měl jistotu, že se ti dostává Otcova odpuštění.

Poklekni Ježíši k nohám a vyznej se z celého srdce. Můj Pán a můj Bůh! Nepřestávej mu děkovat za jeho veliký vykupitelský dar Božího milosrdenství. Děkuj mu za nekonečné řady těch, kteří poslechli jeho volání a dali se mu k dispozici, aby předávali jistotu Jeho odpuštění. Poděkuj mu za ty nepřehledné zástupe kajících, kterým se dostalo a kterým se dostane daru rozhřešení. Poděkuj mu za všechny viny, které utonuly a které ještě utonou v nekonečném moři Božího milosrdenství.

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky.

Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: "Jeho milosrdenství trvá na věky."

Bratr Amadeus

Oceán lásky a milosrdenství

V roce 1907 v San Gervasio d'Addase rodičům Felicii a Carlu Ravasiovým narodila dcera Eugenie Elisabetta. Těžký porod měl za následek, že matka zůstala na 7 let upoutána na lůžko, (Na rodinu dopadla záhy další rána. V důsledku bankovního krachu přišla rodina o převážnou část majetku.)

Lékaři byli toho názoru, že dítě brzy zemře. Nestalo se tak, ale bylo značně retardované. Ještě ve čtyřech letech nemluvalo a nechodilo. Dědeček Piero se vypravil pěšky na prosebnou pouť do Varese (vzdušnou čarou 75 km). Právě v té chvíli, kdy vstoupil do svatyně, vstala vnučka z lůžka. Přišla za rodiči sama a oblečená. Řekla jim, že jí pomáhala neznámá paní. Když po nějakém čase vzali s sebou Elisabettu na děkovnou pouť do Varese a ona uviděla sochu Panny Marie, zvolala: "To je ta paní, která mě oblékala."¹⁾

Když dospívala, dala jí Panna Maria nahlédnout do tajemství Nejsvětější Trojice. Od té doby se Eugenie modlila tuto modlitbu: Matko Ježíšova a matko moje! Vkládám svůj život do tvých rukou. Daruj ho Ježíši ke cti Otce v lásce Ducha svatého, aby všichni došli do Otcova domu, všichni! Chci přinést každou oběť, aby se nikdo neztratil. Pomáhej mi, Matko, abych žila jako dobrá dcera Otce. Královno jednoty, oroduj za nás!

Když jí bylo 22 let, vstoupila do kláštera Panny Marie Královny apoštolů. O pět let později se jí dostalo mimořádného daru opakovaných zjevení nebeského Otce.

Již po osmi letech řeholního života se stala generální představenou a vykonávala tento úřad s nadlidským úsilím po dvanáct let. Založila v zámoří nové řeholní komunity a objevila jako první léčivou rostlinu, z níž se začal v "Institut Pasteur" vyrábět lék proti malomocenství. Spolu s Raoulem Follerauem začala budovat v r. 1943 na rozloze 250 ha v Adzopě "Dvůr milosrdenství" pro malomocné, kde by

se s nimi zacházelo s láskou a důstojností. V r. 1950 se mohly do tohoto centra nastěhovat sestry a "Dvůr" se stále dále rozvíjí.

Po čtyřiceti letech plných apoštolské aktivity ve službách bližním přišlo dalších čtyřicet let odmítání, pomluv, pohrdání, ústrků a opuštěnosti. Potkal ji osud omilostněných mystiků, kteří, dříve než se jim dostalo uznání, museli projít temným údolím nespravedlivého odsuzování a odmítání. Stala se takřka "cizinkou" v církvi, jejíž představitelé nebyli ochotni přijmout poselství jí svěřená. Zůstala jako na poušti uprostřed společnosti, která má tak zhoubný vliv na církve právě proto, že ztratila svůj vztah k Otci, a tím se vzdálila existenciálně od svého původu i smyslu, a nemá pro lidi tísněné úzkostmi žádnou uspokojivou a potěšující odpověď.

Povzbuzena jedním kardinálem pokusila se v r. 1948 založit novou kongregaci pro šíření lásky k nebeskému Otci, ale oficiálního uznání se jí dostalo až po čtyřiceti letech od biskupa z Albana. Po celá ta desetiletí ji stíhala jedna obtíž za druhou, na své křížové cestě musela dokonce v r. 1972 odložit svůj řeholní šat. A tak v této "noci duše" mohla jen trpělivě snášet ústrky těch, kteří by jí měli být nápomocni, a čekat na jiné cesty nebeského Otce. V roce 1980 se k ní připojily čtyři řeholní sestry a splnila se dřívější předpověď P. Pia. R. 1988 obdržela matka Eugenie schválení kongregace Unitas in Christo ad Patrem (Jednota s Otcem v Kristu) a v r. 1989 mohla být konečně publikována autorizovaná poselství, která obdržela Imprimatur vatikánského generálního vikáře.

Již rok nato, 10. srpna 1990 matka Eugenie Elisabetta Ravasio odchází navždy do náruče nebeského Otce.

Z poselství věčného Otce, která nám matka Eugenie zaznamenala, vyjímáme:

Řekl jsem již dříve a opakuji to znovu: nemohu k vám znovu poslat svého milovaného Syna, aby vám dosvědčil, jak vás miluji. Jestli tedy přicházím sám a přijímám vám podobné postavení i chudobu, je to proto, abych vám dal poznat svou lásku. Hleď, odkládám svou korunu a celou svou vznešenost a přijímám podobu obyčejného člověka... aby se přece jen moje moc, moje láska a můj svatý Duch mohly dotknout vašeho srdce, aby se celé lidstvo obrátilo na cestu spásy a přišlo ke svému Otci, který je miluje a který je chce zachránit.

Přicházím, abych své tvory zbavil přehnané úzkosti, kterou mají ze mne. Chci jim dát na srozuměnou, že moje radost spočívá v tom, že mě moje děti přijímají a milují, aby mě milovalo celé současné i budoucí lidstvo.

Přicházím, abych lidem a národům přinesl naději. Mnozí již od dávna ztratili naději. Pro tuto mou naději budou žít v míru a bezpečí a budou pracovat na své spáse.

Přicházím, abych se vám dal poznat, jaký skutečně jsem. Toužím po tom, aby rostla důvěra a láska lidí ke mně, jehož jedinou starostí je pečovat o každého člověka a milovat jej jako své jediné dítě.

Mé milované děti, jsem oceán lásky... Když budete pít z mého pramene, uvědomíte si moji hloubku, abyste mě poznali. A když mě poznáte, pak se neprodleně vrhnete do oceánu mojí lásky k lidem a získáte ke mně takovou důvěru, které nemohu odolát, odpustím vám vaše provinění a zahrnu vás důkazy své přehojné milosti.

Ó. jak jste zapomněli na lásku Otce k lidem! A přece vás miluji tak něžným způsobem. Co bych pro vás neudělal ve svém Synu, v člověkem učiněné osobě mého Syna! V jeho lidské přirozenosti bylo ukryto božství, stalo se docela malé, chudičké, ponížilo se. Ve svém Synu jsem vedl život sebeobětování a práce. Přijímal jsem jeho modlitby, aby člověk našel svou správnou cestu, krácel ve spravedlnosti a dospěl tak ke mně.

Jistě, vím o slabostech mých dětí. Právě proto jsem prosil svého Syna, aby vám dal prostředky, které vám pomohou ve vaší slabosti. Tyto prostředky vám pomohou, abyste se očistili od svých vin a stali se tak dětmi mé lásky. Je to sedm svátostí, a zvláště ten drahocenný prostředek k vaší záchraně - Kříž s drahocennou Krví mého Syna, která pokropí každický okamžik vašeho života, jestliže se obrátíte skrze svátost pokání a nejsvětější oběť mše svaté!

Pochopte, že si přeji být bezpodmínečně uznáván, milován a ctěn, aby všichni vděčně přijímali moji nekonečnou dobrotu vůči všem hříšníkům, nemocným, umírajícím a všem, kteří trpí a strádají. Nechť všichni vědí, že mám jedno přání, totiž milovat každého, darovat mu svou lásku a při jeho lítosti mu všechno odpouštět, a především nesoudit jej podle spravedlnosti, nýbrž podle milosrdenství, aby se všichni mohli zachránit a vzrůstal počet mých vyvolených.

Když mě milujete a nazýváte mne sladkým jménem Otče, pak začínáte již zde na zemi požívat té lásky a odevzdanosti, které budou podstatou vaší blaženosti na věčnosti, kdy mě budete spolu s vyvolenými v nebi věčně velebit. Copak to není předchůň oné nebeské blaženosti, která nebude mít konce?

Všichni, kteří mě skutečně vzývají jménem Otče, i kdyby to bylo jen jedinkrát za život, nebudou zatraceni, ale mohou si být jisti svým věčným životem ve společnosti vyvolených.

Ve svých poselstvích se nebeský Otec obrací i k papeži, a to s přáním, aby byl zaveden liturgický svátek Boha Otce celého lidstva.

Podle vyjádření biskupa z Grenoblu Msgr. Alexandra Caillota je možno fakta těchto zjevení a ostatních okolností s nimi spojených vysvětlit logicky jedině nadpřirozeným božským vlivem.

Adresa mateřského kláštera:

Le Suore Missionarie

Unitas in Christo ad patrem

Via del Cinema 16

1-00040 Anzio

te. +39-6-9873405

-ire-

(Podle zahraničních pramenů)

1) Poblíž města Varese je nejvýznamnější severoitalské mariánské poutní místo. Nachází se v milánské arcidiecézi, 8 km severně od města na vrcholku "Sacro Monte" (Svatá Hora). Podle legendy založil zde již sv. Ambrož ve 4. století kapli. V 7. století byla zde zbudována bazilika a od pozdního středověku se zde konají

poutě. R. 1452 zde bl. Kateřina z Moriggi založila dům, který Sixtus IV. povýšil na ženský klášter. R. 1473 začala stavba pozdně gotické trojlodní baziliky Santa Maria del Monte, ve které je milostná socha P. Marie sedící na trůně s Děťátkem na klíně. V 17. století bylo kolem cesty na Sv. Horu zbudováno 14 kaplí růžencových tajemství (15. tajemství je v bazilice). Tajemství jsou představována sousošími a freskami scénickou formou jako Theatrum sacrum (posvátné divadlo). Kromě těchto kaplí je na samém úpatí vstupní kaple Neposkvrněného početí s krásnými freskami, které představují jeho důkazy.

Svatou Horu u Varese navštívil 2. listopadu 1984 jako poutník Jan Pavel II.

Nastavili zrcadlo mému svědomí

Myslím, že u mnoha z kněží, kteří opustili svou službu, je příčinou jejich selhání skutečnost, že jim chyběla dostatečná činnost a zkušenost ve zpovědnicích. Za mé čtyřicet pět let trvající kněžské služby jsem nesmírně mnoho času strávil ve zpovědnici. Prošly jimi celé karavany kajících. Mohu prohlásit se vši odpovědností: byly to pro mne nejplodnější hodiny mého kněžského života. Kající křesťané mi prokázali neocenitelné služby. Nastavili zrcadlo mému svědomí, upozornili mě na moje chyby, pomohli mi odhalit moje skryté hříchy a slabosti. Z lítosti, s jakou přicházeli ke zpovědnici, se prohloubil můj odpor k hříchu. Svým mravním úsilím mě zahanbovali a povzbuzovali, abych překonal své osobní pohodlí a usilovně bojoval sám se sebou. Jsem jim za to zavázán hlubokou vděčností.

-gm-

Konvertita kněžím

Eugén Ionesco (1912-1994) je znám jako světový mistr absurdního divadla. Je rumunského původu, ale své divadelní kusy psal ve francouzštině. Ionesco byl ateista, ale několik let před smrtí přišel do styku s katolickým klasickým hnutím Communion e liberazione (zakladatel Luigi Guisani) a konvertoval. Ionesco měl zvláštní vztah ke kněžím. Napsal:

"Nemám rád kněze, kteří na ulici kouří, chodí ve svetru, mají ruce v kapsách a mají dlouhé vlasy. Takoví jsou posedlí horečkou tohoto světa.

Až do smrti projevoval živý zájem o zlepšení stavu v církvi. Ti kněží, kteří jsou jen průměrní jako všichni průměrní lidé z maloměstské levice si počínají hloupě.

Církev již není tím, čím je. Páchá sebevraždu. Co očekáváme od církve? Že nám nezakrývá to, co je nadpřirozené, a že nemá strach. Pokládám to za skandál, že církev chce zapadnout do dějin a že se tak bojí, aby nestála mimo dějiny. To je bludná cesta.

O kněžích, kteří chodí úplně v civilu, řekl: Buďte něco nepřijatelného, neočekávaného, co není podle tohoto světa. Oblečte si kleriku. Co mají znamenat ty rifle? Jste jako všichni ostatní. Já potřebuji vidět někoho, kdo je mimo tento svět, je sice v tomto světě, ale současně je mimo svět.

Wayne Wiehle: Medjugorje

Otec Scotti

Drahé děti, chci, abyste pochopily, že Bůh si vybral každého z vás, aby ho použil ve velkém plánu spásy lidstva. (Panna Maria v Medžugorje, 25.1.1987)

"... Někdo z Lake City," řekla a ukázala na telefon, na kterém svítilo světélko. "Ten chlap se směje a křičí a já vůbec nerozumím, co říká. V každém případě však chce mluvit s vámi."

"Výborně," zabručel jsem.

"Zvykejte si, šéfe," rozesmála se, "myslím, že takových bude mnoho."

Odešla a já, zhluboka se nadechuje, sáhl jsem po telefonu. "Haló?"

"Je tam Wayne Wieble? Ten, který psal o Medžugorje?"

"Ano, to jsem já."

"Ách, chválabohu! Děkuji za vás Pánu Bohu! Bůh vám žehnej!"

A dále pokračoval tímto tónem, zatímco já jsem udiveně hleděl na sluchátko. Konečně udělal krátkou pauzu, aby se nadechl, a pak už to zpomalil: "Dovolte, abych vám to vysvětlil: Jmenuji se Scotti. Jsem jedním ze stovky amerických kněží, kteří jeli před rokem v říjnu do Medžugorje. Byl jsem tak překvapen tím, co se tam děje, že po návratu domů jsem zašel do všech významnějších redakcí novin a časopisů, televizních a rozhlasových stanic v naší části Jižní Karolíny, ale nikoho to nedojalo. Nikoho! A dnes ráno přijdu ke své poštovní schránce a tam jsou vaše malé noviny s vaším článkem - a je o Medžugorje."

A opět začal křičet: "Promiňte, prosím vás, ale ani si nedokážete představit, co to pro mne znamená...!"

Nevěděl jsem, co na to říci. Cítil jsem, jak se ve mně zdvihá vlna dojetí.

"Promiňte," řekl, když se ztišil, "zřejmě si myslíte, že jsem blázen, ale já nejsem, opravdu. Jsem prostě Ital!"

To nás oba rozesmálo.

"Ne," řekl jsem už klidněji, "nemyslím si, že jste blázen. Jen mě trochu vyvedlo z míry to, co jste mi řekl. Já jsem opravdu nečekal tak kladnou odezvu..."

Až potom jsme si pořádně popovídali. Tedy, mluvil především on. Vyprávěl o tom, jak společně s ostatními kněžími byli právě v suterénu fary, když se tam zjevila vizionářům Panna Maria a odevzdala jim zvláštní poselství pro kněze. Otec Scotti byl vysloveně tím, komu se říká mariánský kněz či kněz plně oddaný Blahoslavené Panně. Navštívil téměř každé posvátné místo, na kterém se údajně zjevila během posledních pěti století. Dohodli jsme se, že se v nejbližších dnech setkáme a více si o tom promluvíme.

Když jsem položil sluchátko, šel jsem ke dveřím, zamkl je, sedl si za psací stůl a až tam mi do očí hrkly slzy. Uvědomil jsem si, že tady mám potvrzení správnosti zveřejnění chystaných článků. Jakoby ke mně opět promluvil onen tichoučký hlásek: Tak vidíš...!

Přišly další telefonáty - blahopřejné, zvědavé, dychtící vědět, zda bude nějaké pokračování. Když jsem se toho odpoledne zastavil v bance, všichni zaměstnanci v pokladnách na mne současně spustili, jakou radost mají z toho, co se v té vesnici děje.

"Víte, nepochybují o tom, že je to od Boha," řekl jeden z nich.

"Jste katolík?" zeptal jsem se.

"Co blázníte? My jsme všichni baptisti."

Zasmál jsem se. Toto překračovalo moje nejodvážnější sny. Do konce toho dne jsme měli přes tucet telefonátů - více, než dosud vyvolal kterýkoli z mých článků. A potom začaly přicházet dopisy...

Ve středu ráno jsem nebyl ve své redakci, a tak jsem nebral telefonáty. Byl jsem totiž na cestě do Lake City, vzdáleného 60 mil, abych navštívil otce Silvestra Scottiho.

Po zveřejnění druhého článku mi opět zavolal. Chtěl vědět, kdy ho přijdu navštívit. Poněvadž jsem chtěl dokončit čtyřdílný seriál v Medžugorje rozhovory s místními obyvateli, kteří už dlouhou cestu do Jugoslávie uskutečnili, ochotně jsem souhlasil s tím, že do toho zahrnu i jeho příběh. Kromě toho jsem byl sám zvědav na tohoto neobyčejného italského kněze.

Nemám příliš vyvinutý orientační smysl, a tak jsem se trochu potrápil při hledání jeho domu. Spíše to vypadalo, jakoby ten dům našel mě: jezdil jsem po okolních ulicích a snažil se vyznat v poznámkách, které jsem si naškrábal při telefonu. A pak se najednou podívám nahoru a jsem tam, kde mám být.

Když jsem kráčet nahoru po vnějších schodech, dveře se nečekaně rozletěly a již mne vítal obrovitý medvěd v lidské podobě, rozzářený padesátník zavalité postavy se silnými brýlemi a nečesanými vlasy. Na sobě měl starou košili, kalhoty a špinavé boty - přesně takhle jsem si ho představoval během našeho telefonního hovoru.

Když jsem vykročil ke dveřím, uchopil mne a objal, jako bychom se znali už léta, a řekl: "Postavil jsem na kávu. Pojdme si popovídat." A tak jsme i učinili.

Dozvěděl jsem se, že můj hostitel je duchovním pastýřem při dvou misijních kostelích v Kingstree a Lake City. "Je to Sibiř této diecéze," vysvětloval, nalévaje mi ještě trochu kávy, "ale mně to nevadí. Alespoň mám víc času na modlitbu. Myslím, že mě sem dali, protože nevědí, co se mnou mají dělat. Mají za to, že jsem tak trochu nekonvenční." Brzy jsem mohl poznat, jak je nekonvenční. Už předtím mi řekl, co pro něho znamenala pouť do Medžugorje. A tak jsem zapnul svůj magnetofon a začal klást otázky. Čas utíkal, a když jsem už podruhé změnil pásku, náhle jsem si uvědomil, že už si nepřetržitě povídáme přes tři hodiny. Právě jsem mu začal vyprávět o tom, jak jsem se doslechl o Medžugorje, když mně zastavil zdvižením ruky. Pak - nespouštěje ze mne oči - pokračoval "jazyky andělskými". Něco o daru Ducha svatého a charismatech jsem už věděl, takže jsem chápal, co se děje. Třebaže jsem vůbec nerozuměl tomu, co říká, nijak mě to nevyděsilo, jen jsem byl trochu nesvůj. Nekřičel, pouze mluvil tichými melodickými tóny.

Část mého já se znepokojeně tázala: kams to vlezl? Ale část si řekla, že bude klidně naslouchat a čekat. Za pár minut přestal a oba jsme se na sebe podívali.

"Doufám, že vás to nevedlo do rozpaců," řekl.

"Ne," ubezpečil jsem ho. "Trochu jsem byl překvapen, ale ne v rozpacích."

"Fajn. Protože to bylo poselství pro vás od Marie. Ona vám vzkazuje, že jste její syn. A prosí vás, abyste o tom psal, ale nejen to. Abyste tomu věnoval svůj život, abyste úplně zasvětil svůj život odkazu Medžugorje."

Odmlčel se. Ústa jsem měl otevřená a v očích úžas. A potom koktaje, neschopen nalézt vhodné slovo, rozvykládal jsem se mu o poselství, které jsem už jednou dostal, a které bylo téměř doslovným potvrzením tohoto poselství. Běhal mi přímo mráz po zádech, když jsem mu to říkal. Začínalo to vypadat až trochu děsivě. Povzbuzený otec Scotti pokračoval: "Já tomu rozumím tak, že v této záležitosti půjdete daleko za hranice Jižní Karolíny, či dokonce této země. Půjdete s tím do rozhlasu..."

"Ale nepřehánějte, otče," skočil jsem mu do řeči. "Jsem vydavatel novin, novinář, a to spíše sám pro sebe, nežli pro cokoli jiného. Televize anebo rozhlas - to není nic pro mě."

"Poslouchejte," zasmál se tím svým ohromným italským smíchem, "já jen opakuji, co si myslím, že vám Ona říká." A potom dodal soucitným tónem: "Podívejte, vím, že všechno, co je třeba udělat, je toto: dále se modlete a zůstaňte otevřen vůči tomu, co se od vás žádá. A nedělejte si starosti."

Ale jak jsem si mohl nedělat starosti? To všechno mnohem více přesahovalo vše, co jsem byl kdy schopen si představit. Ještě před pár týdny bych mimo svůj kostel sotva vyslovil Ježíšovo jméno. A teď tady dostávám obsažné poselství - prostřednictvím mně dosud neznámého člověka.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo už po čtvrté hodině. "Je pozdě, Opravdu už musím jít," řekl jsem. "Můžeme se setkat o několik týdnů později?"

"Jistěže!" usmál se a doprovodil mne ke dveřím.

"Víte," usmál jsem se při rozloučení já, "ještě jsem neviděl nikoho, kdo by mluvil 'andělskými jazyky'. Zajímavé je, že mi to vůbec nevadilo. Chci tím říci, že jako protestantu a novináři mi to jaksi vůbec nebylo proti srsti. Avšak nejsem si už tak jist, pokud jde o vaše poselství..."

Na tváři se mu objevil úsměv. Otec Scotti řekl:

"Uvidíte."

Ve svých novinách jsem patnáctého ledna 1986 uveřejnil tento svůj článek o událostech v Medžugorje.

Svědectví otce Silvestra Scottiho

"V říjnu 1984 jsem jel do Říma na setkání kněží z celého světa. Krátce před odchodem se nás ptali, zda si nechceme udělat pouť či výlet do Medžugorje v Jugoslávii na místo, kde se prý šesti mladým lidem denně zjevuje Panna Maria.

Něco jsem už o Medžugorje předtím zachytil, a to nejdříve v místních novinách, kde se psalo o knězi z oné farnosti, jak ho uvěznili za to, že vyvolal nějaké nepokoje. Jugoslávie je, jak víme, komunistická země a církevní obřady jsou tam povoleny, pokud nenarušují každodenní život. V tom článku se psalo, že kněze uvěznili za to, že se podílel na lži o výskytu jakýchsi nadpřirozených jevů.

Později jsem se od jiných kněží dozvěděl více o událostech, které se tam odehrávají, a tak jsem byl pochopitelně nadšený možností jít tam sám s touto skupinou kněží.

Po završení cesty do Říma se nás do Medžugorje vydalo 110 kněží. Byla to vůbec největší skupina kněží, jaká navštívila toto místo. Abychom se tam dostali, museli jsme projet místem zvaným Mostar, ne příliš vzdáleným od Medžugorje, a tvářit se, že jsme turisté. Došlo to tak daleko, že jsme si všichni kupovali plavky, abychom úřady přesvědčili, že jsme tam jen proto, abychom vychutnali rekreační možnosti dané oblasti. Nakonec jsme se dostali do jednoho městečka mezi Mostarem a Medžugorje. Ubytování tam bylo velmi bídne v porovnání s tím, na co jsme byli zvyklí. Vlastně ani ne tak špatné, jako primitivní, když to porovnáme s naší zemí. Venkovní kanalizace apod.

Naše skupina se konečně dostala do Medžugorje, a jak jsem už řekl, byla to největší skupina, která se zde kdy najednou shromáždila. Protože nás bylo tak mnoho, odvedli nás do suterénu fary. Po skončení zjevení jsme se tam měli setkat s dětmi (vizionáři). Bylo tam horko, špatný vzduch a plno lidí. Zanedlouho jedna ze sestřiček, která se tam v kostele věnuje těm dětem, vešla do místnosti a oznámila, že Panna Maria řekla dětem, že se jim zjeví v suterénu, tam, kde nyní jsme, protože má pro nás zvláštní poselství.

Co k tomu říci? To, že se zjeví dětem právě zde, nás ohromilo. Za chvíli vešly děti do místnosti a postavily se k opačné straně stolu, u kterého jsem stál ještě s jedním knězem, mým dobrým přítelem. Začali se modlit a hned na to padli na kolena, což naznačovalo, že se jim právě zjevila Matka Boží. Podívali jsme se na to místo, kam směřovaly oči dětí, což bylo právě nad našimi hlavami!

Po skončení zjevení děti zapsaly něco na papír a sestřička, která uměla anglicky, nám to přeložila: "Děkuji vám, že jste přišli, když jsem vás zavolala. Ti z vás, kteří mne milují, byli zvláště pozváni."

Dovedete si představit, co jsme při tom cítili. Všichni jsme se modlili a potom jsme šli nahoru do kostela na mši svatou. Mně samotnému připadá neuvěřitelné, co se stalo pak. Někteří z vizionářů, z těch dětí, nám začali oblékat liturgická mešní roucha, mně a mému příteli! Jaká to milost! A potom během mše tam byli přímo vedle nás a my jsme se s nimi drželi za ruce a modlili se. Ani vám nedovedu říci, co všechno to pro mne znamenalo.

Musím vám povyprávět o dvou "zázracích", které se staly tehdy, když jsme tam byli. Cestou do Medžugorje jsme seděli v autobuse, modlili se a vyprávěli si, co se tam odehrává. Obloha byla úplně čistá, bez mraků. Po nějaké době si někdo všiml, že vysoko na obloze dva mráčky vytvořily obraz kříže. Říkám, že obloha byla úplně čistá - až na ten kříž. Později se kříž proměnil na dokonalý tvar holubice.

Po návštěvě Medžugorje, když jsme se vrátili do Dubrovníku, zastavili jsme se v místním kostele kvůli mši svaté a modlitbě. Všichni jsme se cítili nemocní. Mám tím na mysli chřipku s jejími příznaky - prochlazení a škrábání v hrdle. Modlili jsme se v tom nádherném kostele, a když jsme skončili a chystali se k odchodu, jeden mladý Kanadčan vstal a řekl: "Bratři, musím vám něco říci. Modlil jsem se tady s

vámi a moje modlitba opravdu nebyla zaměřená na něco tak bezvýznamného, jako je slabá chřipka či nachlazení. Ale najednou jsem pocítil, jak mnou prošla horečka, a ihned mě přestalo bolet v krku a zmizely všechny ostatní příznaky chřipky. Cítím, že jsem úplně zdravý." Po těchto slovech jsme se ještě chvíli modlili.

Ptali jste se mě na reakci, s kterou jsem se setkal po návratu do Lake City. Přirozeně jsem byl naplněn úžasem z toho všeho a pochodil jsem všechna místní massmédia, i v Columbiu. A výsledek? Nechápaté pohledy a rozpaky, nic víc. Ale to nevadí, já sám osobně cítím, že události, které se tam odehrávají, jsou skutečné a děkuji Bohu za ně.

Splnil jsem svoji úlohu. Teď už mohu žít podle toho poselství, jak nejlépe budu schopen, ale podstatnou část práce jsem udělal.

Aspoň jsem si to myslel...

Můj čtvrtý článek o Medžugorje vyšel a otec Scotti si svůj rozhovor přečetl. Zanedlouho mi zavolal plný vděčnosti, ale vypadal jaksi netypicky vážný. Chtěl, abych ho co nejdříve navštívil.

Byl jsem rád, že zavolal. Sám jsem se s ním potřeboval zase setkat. Doufal jsem, že mi i poradí, co si mám dále přečíst. "Co takhle dnes odpoledne?" zeptal jsem se v naději, že bude mít čas.

"No, už jsem zadaný na večeri, ale předtím bychom se mohli setkat."

Ubezpečil jsem ho, že asi za hodinu jsem u něj.

Když jsem přišel, cítil jsem, že je nějaký jiný. Rovněž byl rád, že mne vidí, ale teď byl vážnější. Jakoby měl vážné starosti. Postavil na kávu a povídali jsme si něco přes dvě hodiny. Nakonec mi připomněl své večerní povinnosti a že už máme pro sebe jen málo času. "Mám pro vás nějaké knihy," řekl a z poliček u svého psacího stolu sundal prakticky všechny knihy, které je zaplňovaly.

Většina z nich byla o Marii - jak se vyvíjela její úloha v Církvi, životy kněží a jiných lidí, kteří jí zasvětili svůj život. Některé knihy byly o prvotní Církvi. Za chvíli jsme těmi knihami zaplnili velkou krabici. Slíbil jsem mu, že je vrátím jen co je přečtu.

"Nechte si je," řekl a mávnutím ruky odmítl možnost jejich vrácení. "Víte," řekl zamyšleně, "celý svůj život jsem zasvětil Marii. Každé prázdniny jsem putoval do Fatimy, Lurd nebo Klocku - na místa, kde se zjevila." Na chvíli se odmlčel. "Myslím, že jsem musel vypadat jako podivín," vzdychl, "ale stálo to za to. A, samozřejmě, korunou všeho bylo Medžugorje."

Podíval se na hodinky. "Musím se už přichystat, ale podívejte, než odejdete, musím vám dát ještě jednu věc. Počkejte tady, přinesu ji." Vrátil se s bedýnkou, asi 30 cm širokou a metr dlouhou. V ní byla socha Panny Marie. "Toto není obyčejná socha," vysvětloval. "Vzal jsem si do Říma a papež ji požehnal. Bylo to sice bláznovství, ale když jsme jeli do Medžugorje, vzal jsem ji tam také." Odmlčel se a podíval se mi do očí. "Chci, abyste si ji vzal s sebou domů a nechal si ji pár týdnů."

"Otče Scotti, s tím nemohu souhlasit, nemohl bych ji rozbít, či co." Představil jsem si svoji manželku Terri, jak se bude tvářit, až vejdu do domu s metrovou sochou

Panny Marie. I tak už jsem jí lezl na nervy s tou "posedlostí Medžugorjem", jak to pojmenovala.

"Ne," řekl tak vznešeným tónem, který nepřipouštěl odpor, "musíte si ji vzít. Právě teď, na několik týdnů."

Vzdychl jsem a neochotně jsem souhlasil. Zanesli jsme bedničku i s knihami do mého auta. Když jsem nakonec uzavřel kufr auta, vypadal, jakoby se mu úžasně ulevilo, jakoby se zbavil nějaké těžké povinnosti.

"Ták," usmál se, "teď je to všechno u vás. Dobře toho využijte."

"Využiji," řekl jsem. "Podívejte, příští týden jsem na služební cestě, ale co kdybychom se setkali, až se vrátím? Od pondělka za týden."

"Fajn," souhlasil a ani se nad tím nezamyslel. Tak jsem si tedy v duchu poznamenal, že mu ještě zavolám a připomenu mu to.

"Kéž vás Bůh provází, Wayne," řekl potichu, když jsem nastupoval do auta.

"I vás," řekl jsem vesele otevřeným okýnkem.

Cestou domů jsem se pokoušel vymyslet, jak uvést sošku Panny Marie do našeho domu. Situace nebyla jednoduchá. Terri už si začala dělat obavy, že mi z toho přeskakuje. No a toto by její podezření jen potvrdilo. Když jsem přišel domů, byla naštětí v kuchyni. Připravovala večeři. Hned vedle garáže máme prádelnu, takže bedýnku jsem zanesl tam a rozbalil. Soška byla ze sádry, ručně vymalovaná, a myslím, že to byla jedna z nejkrásnějších věcí, jaké jsem kdy viděl. Opatrně jsem si vytáhl z bedničky a potichoučku, po špičkách jsem s ní prošel kolem kuchyně do naší ložnice a tam jsem ji postavil na nízký toaletní stolek. Potom jsem zavolal Terri a svého pětiletého syna Kennedyho, aby přišli do ložnice. Stál jsem tam ve dveřích.

Stál jsem ve dveřích a pozoroval, jak se zavírají. Kennedy byl překvapen a Terri - ta se zamračila, dala si ruce v bok a obrátila se ke mně.

"No, není nádherná?" zeptal jsem se jí v naději, že tím zmírím její výraz, který se hrozivě rýsoval v jejích očích.

"Ne, není," řekla a pomalu zavrtěla hlavou. "Je až neuvěřitelné, kam tě zavedlo to mariánské šílenství. Kdes splasil toto?"

"Otec Scotti mě poprosil, abych si ji na pár týdnů vzal k sobě."

"Už mi skutečně děláš starosti! Nic jiného od tebe neslyším, než Maria! A kam se poděl Ježíš?"

Zděšen její reakcí jsem zakoktal: "Terri, já se k Ježíšovi neustále modlím. Jsem k němu blíže, než kdykoli předtím. Vlastně se modlím víc, než jsem se modlíval - a to všechno způsobila ona. Ona mě přivedla k němu, nekladu ji na jeho místo, věř mi to."

Jen zavrtěla hlavou. Nic z toho, co jsem řekl, na ni neudělalo dojem. "Vezmu ji odtud," vzdychl jsem rezignovaně "a dám ji do obývacího pokoje."

"Ne, nechej ji tu, netrap se kvůli tomu. Dva týdny to tady s ní vydržím."

Následující pondělí jsem jel na služební cestu, a když jsem večer zavolal domů, jak jsem to dělával vždy, když jsem byl na cestách, Terri měla trochu divný hlas. Zeptal jsem se, jestli se něco děje. Ona mě však ubezpečila, že je všechno v

pořádku. Když jsem se ve čtvrtek večer vrátil domů a děti jsme uložili spát, dozvěděl jsem se, co se stalo.

"Musím ti něco oznámit," řekla tiše. "V pondělí volal Jim Stoffel. Ráno toho dne zemřel otec Scotti - náhlý infarkt. Nechtěla jsem ti to říct do telefonu, pokud jsi byl na cestách."

Seděl jsem jako omráčený, pak jsem odešel do ložnice. Zavřel jsem dveře, sedl si na konec postele a hleděl na sochu Panny Marie. Po tváři se mi kutálely slzy. Najednou jako bych uslyšel smích otce Scottiho a pocítil jsem nával radosti. Připadalo mi jako nesmyslné, abych byl smutný. Jako bych dostal poznání, že přece dostal to, po čem tak dlouho toužil: místo v nebi.

Vrátil jsem se k Terri a řekl jí, co jsem cítil. "Vím, že je teď c nebi a že je velmi šťastný." Zavrtěl jsem hlavou. "Je to zvláštní pocit."

"Jim Stoffel věděl, že tě to vykolejí, a tak..."

"Ale mne to nevykoležilo. Ne tak, jak si on myslí. Jsem prostě šťasten za otce Scottiho. Neumím to vysvětlit." Tady jsem zvažněl. "Ale co teď udělám s tou soškou? Tuším se zmínil o tom, že má kdesi sestru. Anebo, že by už tehdy měl úmysl, abych si ji nechal?"

"Nerada ti to říkám," přerušila mě Terri, "ale Jim řekl, že ta socha nepatří otci Scottimu. Patří diecézi a musí se vrátit, protože se postupně půjčuje jednotlivým kostelům. Říkal, že až ji k němu zítra zavezeš, dá ji dál."

Srdce mi málem puklo, ale nakonec jsem souhlasil.

Později večer, když jsem přemýšlel o svých dvou návštěvách u otce Scottiho, jsem si uvědomil, jak bohatě mě za ten krátký čas obdaroval. Mnohem více, než jen knihami a sochou. A kromě toho jsem cítil jistotu, že on nějak věděl, že umře, a tak mi úmyslně dal ty věci. (Později mi to potvrdila jeho sestra, kterou jsem potkal na přednáškovém turné po Floridě.)

Druhý den ráno, když jsem tu sochu opatrně ukládal do její bedýnky, řekl jsem Terri: "No, myslím, že jsi ráda, když teď vidíš, jak od nás odchází."

"Ne," řekla a hlas se jí zlomil. "Je nádherná."

A v očích měla slzy.

MROSA 3/96

Wayne Wieble, Medjugorje - The Message

(do slov. přel. Jiraj Kiška)

Matka Boží a vzkříšený Kristus podle sv. Antonína z Padovy

Ti, kdo meditují slovo Boží, se odedávna pozastavovali nad skutečností, že Nový zákon mezi svědky Kristova zmrtvýchvstání nikdy neuvádí Ježíšovu Matku.¹ Přes toto mlčení, které má jistě své důvody, ti, kdo dosáhli velké důvěrnosti s Pánem, neváhají tvrdit, že zmrtvýchvstalý Kristus se jako první zjevil právě své Matce. Tato zbožná tradice je dodnes živá zejména ve františkánském sedmiradostném růženci.² Pravděpodobně nejstarší zmínka o setkání vzkříšeného Krista s jeho Matkou, kterou nacházíme ve františkánské literatuře, představuje úryvek z kázání sv. Antonína z Padovy.

Blahoslavená Maria, když její Pán a Syn byl pohřben, vůbec neopustila jeho hrob, jak mnozí tvrdili, ale v slzách a bdění tam setrvala, a tak jej směla vidět při vzkříšení a jako první ze všech, a proto věřící slaví její sobotní památku."³ Sv. Antonín přebírá tuto zbožnou tradici od mnoha předchůdců, a proto, dříve než se pokusíme o její hlubší pochopení, měli bychom se alespoň letmo zmínit o těchto předchůdcích sv. Antonína.

1. Patristické prameny⁴

Pravděpodobně nejstarším zastáncem tvrzení, že jako první se se vzkříšeným Kristem setkala jeho Matka, je Efrém Syrský (+ 1373).⁵ Spolu s ním je třeba připomenout i Řehoře Nyského (+ 292)⁶ a Jana Chrysostoma (+ 407).⁷ Výčet by mohl být mnohem delší, ale již z těchto jmen lze vyvodit, že tradice se urodila ve východní církvi a že je výslovně doložena již ve čtvrtém století. Pro nás je nejzajímavější, jak své přesvědčení formuluje Maxim Vyznavač (+ 622).

"Neposkvrněná Matka setrvala u hrobu neschopna opustit místo, kde odpočíval její Syn, a tak viděla a slyšela všechno, co se přihodilo... Blahoslavená Matka Pána, připoutaná okovy lásky, setrvala poblíž hrobu, a tak viděla na vlastní oči jeho zmrtvýchvstání."⁸

I když je značně nepravděpodobné, že by Antonín znal tento spis Maxima Vyznavače⁹,aráží podobnost obou textů. Nakonec je třeba připomenout, že na Západě se tato zbožná tradice objevuje později a že Antonín ji docela dobře mohl načerpat od Ruperta Deutze (+ 1130).¹⁰

To, proč Nový zákon neříká nic o setkání Matky se vzkříšeným Synem, vysvětlují Otcové velmi logicky. Svědectví matky ve prospěch syna by totiž nemělo takovou věrohodnost jako svědectví jiných osob.¹¹ Navíc toto setkání mělo výrazně soukromý charakter a patřilo tedy do stejné kategorie jako třicet let skrytého Ježíšova života v Nazaretě, a proto Marie podle svého zvyku uchovávala vše ve svém srdci.¹²

2. Pokus o hlubší zdůvodnění

Už jste si někdy položili otázku, proč se vzkříšený Ježíš zjevil pouze svým blízkým, a nikoli svým odpůrcům? Vždyť by bylo daleko snazší uvěřit ve skutečnost jeho vzkříšení, kdybychom měli třeba Pilátovu nebo Kaifášovu výpověď. Toto proč je také základem velice inteligentní námitky pohanského filozofa Celsa proti věrohodnosti novozákoní zvěsti.¹³

Již Origenes odpovídá, že oslavený Kristus se zjevil pouze těm, kdo byli schopni jej spatřit.¹⁴ Nespecifikuje však, v čemž přesně tato schopnost spočívala.

Antonín sice mluví o tomto problému v jiném kontextu než Origenes, ale pokouší se odhalit podmínky setkání s oslaveným Kristem. Podle něho jsou to především pokora, kajícnost a láska jak k Bohu, tak k bližnímu.¹⁵ Na jiném místě pak vysvětluje:

"Tihle chtějí patřit na slávu jeho božství, jak ji viděli apoštolové, ale nechtějí jako oni snášet pohoršení Kristova utrpení a jeho chudobu, a proto jej neuvidí spolu s apoštolý, ale spolu s bezbožnými uvidí pouze toho, jehož probodli."¹⁶

Sloveso "viděli", protože je v minulém čase, se vztahuje k setkání apoštolů se Vzkříšeným a ne k tomu, jak vidí oslaveného Krista nyní ve slávě. Základní podmínka setkání s oslaveným Pánem je tedy nejprve spolu s ním určitým způsobem trpět. Setkat se se Vzkříšeným neznamena tedy pouze informaci o jeho nynějším stavu, ale mít určitým způsobem podíl na jeho oslavení. Dá se tedy velice snadno usuzovat na to, že míře spoluúčasti na utrpení by měla odpovídat i hlubší schopnost setkat se se Vzkříšeným a vyšší podíl na jeho slávě.

Když si připomeneme to, jak Antonín líčí účast Matky Boží na utrpení Syna, je zřejmé, že její spoluúčast nesouměřitelně přesahovala spoluúčast všech ostatních. Tedy i její dispozice k setkání s Oslaveným byla naprosto jiného řádu¹⁷ než ta, jakou měli všichni ostatní učedníci. Proto není vůbec nelogické domnívat se, že ona jej nejen viděla jako první, ale i jiným způsobem. To přece odpovídá skutečnosti, že Matka Boží má aktuálně na Synově slávě podíl jiného řádu než ostatní učedníci.¹⁸ Právě tato mimořádná dispozice k setkání se Vzkříšeným je pravým významem Antonínova tvrzení, že ona jako jediná byla svědkem Synova vzkříšení, není vůbec podstatné, a navíc se to zdá být i historicky velmi nepravděpodobné.

Je naprosto evidentní, že vzkříšený Kristus se ukázal pouze těm, kdo měli jistým způsobem účast na jeho utrpení.¹⁹ Setkání s ním nebylo tedy pouhým informací, ale především určitým podílem na jeho oslavení. Stejně jako Kristus vešel do své slávy cestou kříže,²⁰ tak i ti, kdo jsou povoláni k podílu na jeho slávě,²¹ museli a musí jít stejnou cestou. Pokud budeme takto formulovat význam zmrtvýchvstání, nebude pro nás vůbec těžké odpovědět Celsovi a jemu podobným. Vzkříšený Kristus nedává přece podíl na svém oslavení těm, kdo nebyli spolu s ním v jeho ponížení. Ne že by nechtěl, ale ti, kdo neprošli spolu s ním v jeho ponížení. Ne že by nechtěl, ale ti, kdo neprošli stejnou cestu jako on, nejsou prostě a jednoduše schopni nejen jeho slávu vidět, ale oni především nejsou schopni mít na ní onen určitý podíl. Pokud je setkání se Vzkříšeným zároveň určitý podíl na jeho slávě, tak by nemělo být obtížné pochopit i pravý spásonosný význam Kristova vzkříšení.²²

3. Závěr

Naše schopnost pronikat hlouběji do tajemství Božích přesahuje možnosti pouhé historicko-kritické metody stejně, jako prožívaná láska přesahuje to, co lze zjistit pomocí rozličných vědeckých metod při rozboru listů napsaných zamilovanými. Proto pravý mystik jako svědek Lásky proniká do Božích tajemství zpravidla mnohem hlouběji než teolog. Zbožná tradice, podle níž Matka Boží byla první, kdo se setkal se vzkříšeným Pánem, není sice doložena Písmem, ale Zjevení neodporuje, a navíc je ve shodě s hlubokou vnitřní logikou, podle níž Vzkříšený

zjevoval svým učedníkům a tím jim zároveň dával i určitý podíl na své slávě v té míře, v jaké předtím jeho učedníci měli podíl na jeho ponížení a utrpení.

Na závěr bych chtěl připomenout slova Jana Pavla II. pronesená spontánně u příležitosti modlitby "Ragina coeli" čtvrtého dubna 1994 v Castel Gandolfo.

"Ona přijala od anděla jako první ze všech lidí zvěst o Vtělení a ona byla také první, kdo přijal zvěst o Vzkříšení. Písmo svaté o tom sice nehovoří, ale toto přesvědčení se zakládá na skutečnosti, že Marie byla Matkou Kristovou, Matkou věrnou, Matkou milovanou a že Kristus byl věrným Synem své Matky."²³

Ctírad Václav Pospíšil, OFM

Poznámky:

¹ Sr.: Mt 28; Mk 16; Lk 24; Jn 20-21; Sk 1; 1 Kor 15,3-8.

² Šesté tajemství tohoto růžence: "Ježíš, kterého jsi, Neposkvrněná Panno, s radostí první zmrtvýchvstalého pozdravila."

³ S. Antonín Patavini, In Pascha Domini Sermo 6, B. Costa - L. Frasson - G. Luisetto - P. Marangon (a cura di), Sermones Dominicales et Festivi I (Patavii 1979) 213.

⁴ Pro podrobnější informaci: C. Vona, "L'apparizione di Cristo risorto alla Madre negli antichi serittori cristiani", "Divinitas 1 (1957); A. Serra, Dimensioni mariane del mistero pasquale (Milano 1995) 38-77.

⁵ Sr.: Efrem, Commentaire de l'Evangile concordant ou Diatesseron, II,17; XXI,27 (Sources Chrétiennes, 121, Du Cerf, Paris 1966) 74-75;390.

⁶ Sr.: In Resurrectione Oratio II, PG 46, 633-634,647-648.

⁷ Sr.: In Matthaeum Homilia 88 (89),PG 58,777.

⁸ Maxim Vyznavač, Život Marie, G. Gharib - E.M.Toniolo - L. Gambero - G. Di Nola (a cura di). Testi Mariani del Primo Milenio II (Roma 1989) 185-289 (256).

⁹ Dnes známe pouze starý gruzínský překlad původního řeckého textu, který pochází z let 980-990.

¹⁰ Sr.: De Divinis Officiis, VII,25 (PL 170,205-208).

¹¹ Např. Maxim Vyznavač, Život, 92; Testi, 256.

¹² Sr.: Lk 2,19; Rupert Deutz, De Divinis Officiis, VII,25 (PL 170,206,208).

¹³ "Jestli Ježíš chtěl doopravdy zjevit svou božskou moc, musel by se zjevit těm samým, kteří jej ponižovali, a především tomu, kdo jej odsoudil, a také všem ostatním." Origenes, Contra Celsum 2,63 (Torino 1971) 196.

¹⁴ Sr.: Origenes, Contra Celsum, 2,65;199.

¹⁵ Sr.: In Pascha Domini Sermo 12; Sermones, 220-222.

¹⁶ Dominica XIII post Pentecosten, 4, Sermones II, 157-158.

¹⁷ Sr.: Jn 19,25-27.

"Mariin porod byl dvojitý, jeden tělesný a druhý duchovní. Tělesný porod byl panenský a plný vši radosti, protože Panna porodila beze vši bolesti... S Marií se

tedy usmívejme a radujme při narození jejího Syna, ale snažme se mít podíl také na její bolesti; při Synově utrpení pronikl totiž její duši meč, a to byl druhý, bolestiplný a nesmírně hořký porod." Dominica I post Nativitatem Domini Sermo, 14, Sermones, 539.

¹⁸ Byla přece s celým svým lidstvím převedena do slávy svého Syna. Sr.: DS 3903.

¹⁹ To, co se stalo Šavlovi, je naprosto jiného charakteru. Jednak Šavel není schopen Oslaveného vidět a jeho oslepení a ponížení jasně ukazují na to, že toto setkání nebylo pro Šavla podílem na Kristově slávě. Sr.: Sk 0,1-22.

²⁰ Sr.: Lk 24,26; Sk 2,36.

²¹ Sr.: Řm 8,29-30.

²² SR.: Řm 4,25.

²³ L'Osservatore Romano, úterý-středa 5.-6. dubna 1994, str. 7 ("Maria fu la prima a ricevere l'annuncio della Risurrezione").

Poselství Královny míru

Medžugorje 25.3.1996

Drahé děti!

Zvu vás, abyste se znovu rozhodly milovat Boha nade všechno. V této době, kdy se kvůli konzumnímu duchu zapomíná, co to znamená milovat a oceňovat pravé hodnoty, já vás znovu vybízím, abyste ve svém životě postavily Boha na první místo.

Ať vás satan nepřitáhne hmotnými věcmi; ale rozhodněte se pro Boha, který je svoboda a láska. Zvolte život, a ne smrt duše.

V tomto čase, kdy přemýšlíte o Ježíšově umučení a smrti, vás zvu, abyste se rozhodly pro život, který rozkvetl Zmrtvýchvstáním. A ať se váš život dnes obnoví obrácením, které vás dovede do života věčného.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumen:

Nudle s mákem

Maminka hubuje Jakuba, protože nechce jíst nudle s mákem. Tatínek kárá Jakuba, protože slyší, že ho hubuje maminka.

"Pořád by mi jen nadávali," stěžuje si Jakub Kateřině.

"Nic si z toho nedělej, Ježíš nehubuje," utěšuje ho Katka.

"Ježíš ti řekne: Jakube, příště se nesmíš před jídlem najíst sladkostí."

Kateřina si stěžuje

Katka přišla k Jakubovi. "Dneska nemohu vydržet doma," stěžuje si, "protože se všichni mezi sebou hádají. Babička hubuje, taťka je mrzutý a maminku bolí hlava. Řekla jsem Pánu Ježíši: "Prosím tě, udělej něco, ať jsme zase na sebe hodní! Ale Ježíš neudělal nic."

Život matky sv. Jana Boska - četba na pokračování - XIII.

Křesťanská matka

P. Jan Pořícký

Bylo to jeden květnový večer. Již se silně setmělo. Venku padal vydatný studený déšť. Bosko s maminkou jsou právě po večeři, když kdosi klepe na dveře. Byl to otrhaný hoch, celý promočený, hladový a prosil úpěnlivě o kousek chleba. Vzali ho dovnitř, dali mu jíst a Bosko se ptá, odkud přichází a co je zač? Sirotek byl z hor, přišel se učit zedníkem. Měl v kapse tři soldy, ty utratil, práci nenašel a teď neví, co si počne, protože v městě nikoho nezná a nikoho nemá. To vypravoval s pláčem. Matka Markéta také plakala, ba i Don Bosko byl dojat. Rozhodli se, že chlapce nechají u sebe. Ustlali mu v kuchyni. Na devět cihel položili tři prkna, slavník, příkrývku, a postel byla hotová. Matka se s hochem pomodlila a přidala několik slov o poctivosti a věrnosti ve víře. Nemohla tušit, že tím položila základ jedné salesiánské tradice: večerní slůvko na dobrou noc.

Ráno pak mu našli místo u známého stavitele, který ho vzal do práce. Poněvadž učeň neměl, kde by mohl zůstat, Bosko ho nechal u sebe. Bydlel zde až do zimy. Za několik dní přišel druhý, třetí, až jich bylo sedm. Bosko najímal u Pinardiho jednu světnici za druhou, až mu majitel položertem nadhodil, zda nechce koupit celý dům. Don Bosko jej vzal ta slovo a hned smluvili cenu na 35 tisíc lir. Podmínkou bylo, že budou zaplacená hotově do dvou týdnů. Když se matka Markéta podivila, kde vezme tolik peněz, když mají jen dluhy, Bosko řekl:

"Kdybyste ty peníze měla, maminko, dala byste mi je?"

"Ovšemže dala."

"Tak proč bychom podezírali Pána Boha, že nám je nedá, vždyť je tak bohatý."

Dům byl zaplacen již do týdne. Brzy k němu přibyly další dva domy.

Netrvalo dlouho a do Boskova domu se nastěhovalo 30 učňů, kteří za dne byli u svých mistrů a v ústavu přechodně bydleli. V poledne měli společný oběd, po práci večeři a nocleh. Žilo se tu jako ve skautském táboře. Při jídle seděli na schodech, na prahu, na kládách, kde a jak se dalo. Bosko opásán zástěrou a s hrcem v ruce chodil a doléval. Po obědě si každý u pumpy umyl své nádobí a uložil. Dům potom ztichl, poněvadž se všichni rozešli po práci, nebo do školy. Maminka Boskova nejdříve uklidila a pak zasedla k velké hromadě prádla. Spravovala, zašívala, často až dlouho do noci. Jednou za týden mívala velké prádlo.

Když jí bylo 30 let, starala se o tři hochy, teď, když je jí 60, má jich na starosti desetkrát tolik! A přece si hodná matka nenařkala. Jen jednou nebo dvakrát ji přešla trpělivost. Poprvé, když jí chlapci zničili zahrádku. Zahrádka jí stála mnoho práce, pěstovala v ní zeleninu - italská kuchyně spotřebuje mnoho zeleniny. Jednou si hráli na vojáky, cvičil je vysloužilý ostrostřelec. Pořádali manévry za účasti diváků, kteří vítězům tleskali. Poražení ustupovali až k plotu zahrádky. Byli však zatlačeni, vrazili tedy do zahrady mezi cibuli, kapustu a mrkev, a rozdupalí je a polámali. Když si maminka posteskla, Don Bosko jí těšil: "Co naděláme, jsou to kluci. Musíme trochu zavřít oči, hlavně že nehřeší."

Jednou jí opět docházela trpělivost. Nebylo divu, když se sešlo najednou více nepříjemností: "Jak by mi bylo dobře v Becchi! Předla bych tam potichu len, Jeníčku, propusť mě a já se vrátím domů k Josefovi."

Don Bosko poslouchal maminku beze slova. Když domluvila, ukázal jen rukou na kříž. Velká křesťanská matka ihned pochopila. V očích se objevily slzy: "Máš pravdu, máš pravdu." A vzala zástěru a dala se do práce.

Markéta nejen vařila a pracovala, ale uplatňovala svůj prostý a účinný výchovný vliv. Nejednou dokázala víc než sám Don Bosko. Jako všude, i u nich byl mezi pšenící koukol. Toho si ona zvlášť všímala. Vyskytl se vzpurný, neposlušný hoch. Takového se krátce zeptala: "Tak, kdy začneš poslouchat? Skoro všichni ostatní se přičiňují, aby byli hodní, jen ty děláš ostudu. Zkus aspoň jeden den dělat dobrotu. Uvidíš, jak tě tvé svědomí bude těšit - zkus to!" Kárala, domlouvala, napomínala, ale také odpouštěla. Měla pro sebe pořekadlo, že se žádná rána nemá nechat bez obvazu.

Matka Markéta sloužila Boskovu dílu a jeho chlapcům plných deset let. Pomalu stárla, záda se ohýbala, ale všichni měli dojem, že tu bude už navždy jako nedílná součást prozřetelnostního díla.

Ale Prozřetelnost ji tu uchovávala do doby, dokud jí bylo zapotřebí. Za těch deset let se ústav změnil k nepoznání. Byli tu již starší odchovanci, kteří zastali dozor i práci v kuchyni, několik žen vytvořilo spolek, který se staral o prádlo. Co zůstávalo, byly dluhy, ale ty bylo nutno svěřit Boží prozřetelnosti a péči Panny Marie.

Koncem listopadu 1856 dostala matka Markéta oboustranný zápal plic. 24. listopadu jí její zpovědník Don Borel udělil svátosti umírajících. Z Becchi přispěchal syn Josef. Oběma synům pukalo srdce bolestí. V celém Boskově ústavu se rozhostil smutek. Chlapci nemohli uvěřit, že by matka Markéta měla navždy odejít. Modlili se vroucně za její uzdravení, ale Boží vůle chtěla dát zbožné ženě její konečnou odměnu. 25. listopadu ke 3. hodině ranní nadešly poslední okamžiky jejího života. Matka řekla oběma synům několik posledních mateřských rad, pak se s láskou podívala na Jana a řekla: "Jeníčku, odejdi, přitěžuje mi to, když vidím, jak trpíš, a ty také trpíš, když vidíš, jak umírám. S Bohem, Jeníčku! Pamatuj, že žít znamená trpět. Pravé radosti budou až na věčnosti. Jdi do svého pokoje a modli se za mne."

Don Bosko neodcházel. Srdce mu to nedalo. Maminka však trvala na svém: "Poslechni a jdi!"

Bosko odvětil: "Nehodí se na oddaného syna, aby od vás odcházel ve vaší poslední hodině." Ale maminka řekla: "Jeníčku, udělej mi tu poslední radost, o kterou tě žádám, tu poslední radost. Trpím dvojnásobně, když tě vidím trpět. Je tu o mne dobře postaráno. Ty jdi, modli se, nic jiného od tebe už nechci."

Bosko poslechl a odešel. Obrátil se ještě ve dveřích. Maminka mu pokynula rukou, přivětivě se na něho podívala a pak obrátila své oči k nebi. To byl její poslední pozdrav.

Za chvíli nato vydechla naposled a odevzdala svou duši Pánu.

Když ráno přišlo několik žen, aby zemřelou připravily a přistrojily do rakve, žádaly Dona Boska, zda by jim nedaroval nějaké šatstvo po zesnulé. Prohledali skříně, ale nic vhodného tu nenašli. Jediné obstojné šaty jí dali do rakve.

Byla to světice, matka a vychovatelka velkého světce a apoštola mládeže. Don Bosko na ni vzpomínal až do své smrti. Když si nevěděl s něčím rady, ptal se sám sebe: Jak by to udělala maminka? Ačkoliv ta prostá žena sotva uměla číst a psát, její jméno je nesmazatelně zapsáno do dějin salesiánského díla a s ním se stalo známé po celém světě.

Časně ráno po matčině smrti odešel Don Bosko v doprovodu jednoho nejstaršího chovance do kostela Panny Marie Utěšitelky, aby zde za ni sloužil mši svatou. Po mši svaté si klekl před obraz Panny Marie a modlil se: "zaujmi, svatá Utěšitelko, uprázdněné místo. V tak velké rodině se neobejdeme bez matky. Kdo nám bude matkou, ne-li ty? Svěřuji ti všechny své hochy. Bdi nad jejich životem i nad jejich dušemi."

Matka Boží, kterou si Don Bosko vyžádal 25. listopadu před 140 lety, stala se matkou a vůdkyní velké salesiánské rodiny, u jejíhož zrodu stála i prostá žena z Becchi.

(Konec)

Na aktuální téma

"Souvislosti" vědí, co činí

V naší zemi platí svoboda tisku. V církvi katolické platí svoboda dětí Božích, a to je mnohem víc. Redaktoři pražské literární revue Souvislosti využívají svobody tisku, ale zřejmě si neváží svobody dětí Božích. V čísle 3 z roku 1995 na straně 2 otiskli jednu z "písní lidu pražského", která začíná:

Svatej Josef v Nazaretě

štípál dříví v zimě, v létě

a panenka Maria

za jinýma chodila.

Pokud naši víru zesměšňují nevěřící, může nás to mrzet, ale není nutné jim to hned vyčítat: nevědí, co činí. Když však jejich zesměšňování papouškují katolíci, pak nás to udivuje a jsme oprávněni se svých bratří zeptat, zda vědí, co činí. Domníváme se totiž, že redaktor katolického vyznání by takový text neměl tisknout, nebo že by měl jeho otištění dostatečně zdůvodnit. Jenže redaktoři Souvislostí, ačkoliv se hlásí ke katolickému vyznání, se možná domnívají, že tato píseň jejich víru zesměšňuje. Citujeme ji tedy dále:

Neměl vlasu na kokosu

a pořád mu teklo z nosu,

v manželství byl chudinka,

cucal krátký viržinka.

Atd...

Redaktoři Souvislostí projevují svou katolickou orientaci tak, že zkoušejí trpělivost svých katolických čtenářů. V roce 1993 uveřejnili s příznivým komentářem dva texty suspendovaného kněze a protipapežsky zaměřeného teologa Euguna

Drewermanna. O něco později se věnovali otázce kýče v katolické poezii a do pásma ukázek "katolického kýče" zařadili též básně (jistě ne vrcholné, ale také ne kýčovitě) Jana Zahradníčka a Jaroslava Durycha. V loňském roce se v redakčním prohlášení omluvili evangelíkům "za akt vybujeleho moravsko-katolického nacionalismu, který nemá s náboženstvím nic společného", čímž mysleli zájem moravských katolíků na kanonizaci Jana Sarkandra.

Nahlédněme nyní do tiráže této "revue pro křesťanství a kulturu", kdo je za toto bujaré prospěvování odpovědný. Mezi redaktory je uveden Martin C. Putna; mezi členy redakčního kruhu pak dva kněží - Tomáš Halík a Jan Jandourek; vedle nich též redaktor náboženského vysílání Českého rozhlasu Jiří Zajíc. Tiráž se ovšem někdy ze setrvačnosti přetiskuje beze změn a jmenování pánové třeba při sestavování tohoto čísla nebyli, nebo po jeho vydání redakci opustili. To by byl potěšitelný obrat, vždyť "blaze tomu, kdo nevysedává ve společnosti rouhačů" (Žalm 1).

Píseň sama byla zveřejněna v roce 1966 v antologii "Písň lidu pražského" a na její autory se zlobit nebudeme. Nezlobili bychom se ani na odborníky-folkloristy, kteří by se jí zabývali ze studijních důvodů. Ale zlobíme se dosti na redaktora katolického vyznání, který ji otiskne v křesťansky orientované revui, a pak čeká, jak zareagují věřící čtenáři. Když se ozvou a napomenou ho, s radostí je začne poučovat, že nemají smysl pro humor, pro umění, pro toleranci, pro dialog církve s národní kulturou nebo pro něco podobného. To se na stránkách Souvislostí už několikrát stalo. Ale když budou mlčet, možná že bude mít radost ještě větší: "Hle, jak jsem ty zbožné ovečky vycepoval, že už se neodvážjí m,ně odporovat, aby se neznemožnily! Ostatně já jsem tu píseň nesložil, já ji jen přetiskuji, a máme přece svobodu tisku!"

Tak tohle chování redaktorům Souvislostí vyčítáme; alibistické provolávání slovy nikoli vlastními, nýbrž cizími a následné schovávání se za svobodu tisku, nebo dokonce za dialog křesťanů s moderním světem.

Tomáš Halík ve svém proslulém článku o velehradském zasvěcení a krizi dialogu si mimo jiné posteskl, že štědrá ruka církve se zavřela pro kriticky píšící Souvislosti. Přeloženo do řeči faktů to znamená, že České katolické nakladatelství Zvon tehdy přestalo Souvislosti vydávat a financovat. Od té doby se z kriticky píšících Souvislostí staly i nemravně píšící Souvislosti. Ve stejném čísle najdeme kromě zmíněné písně také stať M. C. Outny "Markýz de Sade, autor katolický", v níž se četba Sadových výplodů doporučuje tvrzením, že "už samo programní zobrazení absolutního zla... je implicitně katolické", a dále rozsáhlý text Otty Weininger "Pohlaví a charakter", v němž se na dvou stránkách (172 a 173) patnáctkrát vyskytuje slovo kurva, například ve větě: "Kurva stojí v určitém smyslu výše než matka..." - Víme, že žádný zákon u nás nezakazuje tisknout takové věci. Ale domníváme se, že propagaci podobných autorů a textů může dělat a taky dělá řada jiných tiskovin od Literárních novin až po Revolver revue a že ji naprosto nemusí dělat redaktoři katolického vyznání v "revui pro křesťanství a kulturu", která jistě nemá na svých stránkách místa nazbyt a žije z darů sponzorů i z podpory ministerstva kultury.

Redaktoři a členové redakčního kruhu Souvislostí to určitě vědí také. Vědí tedy, co činí.

Karel Komárek

Sloupeček zdánlivě "neSouvisející"

V oficiálním článku zveřejněném v Osservatore Romano 6/96 odmítl Svatý stolec kritiku několika německých teologů, která se týká encykliky Veritatis splendor. Kritika je obsažena ve sborníku nazvaném Morálka naruby? Článek odmítá tvrzení některých autorů sborníku, že učitelskému úřadu nepřísluší normativní morálka, a proto je možno o výrocích encykliky dále diskutovat. Takové tvrzení je jak teologicky, tak eklesiologicky nesprávné a jenom znovu potvrzuje výroky encykliky odmítající autonomní morálku.

V encyklice Veritatis splendor papež výslovně uvedl, a znovu to opakovat výslovně 25.11.1995, že encykliku předkládá jako akt potvrzující pravdy, které jasně dosvědčuje Písmo, apoštolská tradice a souhlasné učení pastýřů.

Zásadní kritika úkolů učitelského úřadu obsažená ve sborníku nepředstavuje pouze disciplinární problém, ale narušuje závažným způsobem identitu a jednotu onoho "slova". na němž je založena církev. Tón, jakým se sborník vyjadřuje, je urážkou nejen učitelského úřadu, ale také všech těch teologů, kteří s naukou Veritatis splendor souhlasí a zastávají její pozice.

V lednu letošního roku se v Düsseldorfu sešli aktivisté "Kirchenvolkbegehren" a rozhodli, že v rámci plánované návštěvy Jana Pavla II. v německém Paderbornu 21. června 1996 dají výrazným vlídným způsobem najevo svou přítomnost. K tomu účelu zorganizují akční týden s předčítáním knih, pouličním divadlem a slavností pro církevně vyhoštěné. Podle Norberta Greinachera, pastorálního teologa z Tübingenu, je katolicismus jeden z posledních totalitních systémů na světě.

Církevní aktuality

Pravoslaví v Moskvě se obrozuje

Návštěvníci ze Západu byli překvapeni, když v kostele Nanebevzetí Panny Marie uslyšeli na začátku mše tuto výzvu: "Všichni nepokřtění, všichni, kteří nebyli uvedeni do života církve, kteří nemohou přistoupit k sv. přijímání, prosíme, aby opustili Boží dům!"

Překvapující bylo rovněž, že asi třetina přítomných opustila chrám. Návštěvníkům ze zahraničí se pak dostalo vysvětlení, že obyčej "nehodné" posílat pryč pochází z dob raného křesťanství a že za současných misijních podmínek je naprosto nezbytné, aby si všichni uvědomili celou vážnost eucharistické slavnosti a svou vlastní příslušnost k církvi.

V jiném pravoslavném kostele v centru města vyzýval kazatel věřící důrazně k bliženské lásce. Řekl, aby nemysleli jen na svou vlastní spásu. Před několika lety, když trpěli nouzí, dostalo se jim prý pomoci od katolíků a protestantů. Připomínám vám to proto, řekl kazatel, abyste si uvědomili, kdo je váš bližní. Místo

aby se starala o trpící bližní, zabývá se podle jeho slov pravoslavná církev raději pozlacením svých kopulí.

V křesťanských časopisech ubývá politických témat. Jak řekla na tiskové konferenci redaktorka časopisu Sofia. Lidé dávají najevo potřebu dovědět se více o životě pravoslavné církve, o zapomenutých obřadech a náboženských obyčejích. Zajímají se o náboženské památky a o vzpomínky na tragický osud pravoslavné církve v době komunismu, o mučednictví duchovních a věřících. Každá ze 160 eparchií (biskupství) vydává svůj vlastní časopis. Chybí ovšem vlastní rozhlasová stanice, o televizní ani nemluvě. Šéfredaktorem "Sofie" je novgorodský metropolita Lev. Je absolventem petrohradské teologické akademie. Studoval rovněž na papežské akademii v Římě. Z toho pramení jeho úsilí o ekumenismus a především jeho zájem o katolickou církev. Ten se také odráží v měsíčníku Sofia. Lev se velice zasazuje o to, aby katolické církvi byl vrácen její někdejší chrám. Prozatím musí tato církev konat své bohoslužby v kině.

Dopis představitelům islámu

Na závěr islámského velkého postu ramadanu poslal kardinál F. Arinze dopis předním představitelům islámu. V tomto dopise kardinál naléhá, aby vzájemné vztahy pokročily již za hranici pouhé vzájemné tolerance. Bratra nestačí tolerovat, bratra je nutno milovat. Bude zapotřebí ještě dlouhé cesty, než se přejde od tolerance k usmíření a lásce.

Kardinál připomněl slova Jana Pavla II. k islámské mládeži v Casablance: "Křesťané a muslimové si v minulosti špatně rozuměli a vyčerpávali se v polemikách a válkách. Na minulost nelze zapomínat, ale je nutno ji překonávat."

Kněžské jubileum

Jan Pavel II. bude letos 1. listopadu oslavovat své zlaté kněžské jubileum. K této slavnosti pozval do Říma všechny biskupy a kněze, kteří před 50 lety přijali kněžské svěcení. Jedná se o 86 biskupů a více než 7000 kněží.

Nejen slova...

Rakouský biskup Paul Iby zaslal dopis mládeži, ve kterém vyzývá k "intenzivním a dobrým rozhovorům". V dopise hovoří také o "zralém svědomí v oblasti sexuální morálky". Předseda rakouské biskupské konference biskup Weber k tomu řekl: "Pro "zralé svědomí" je nutno také něco udělat, aby toto svědomí bylo správně utvářeno. Církev v tom směru nabízí mnoho, i když jsme si vědomi, že ne všechno je jednoduché."

Film o P. Piovi

19. března 1996 měl v Římě premiéru film režiséra Jean Marie Benjamina "Prorokova noc" o kapucínovi známém pod jménem P. Pio. Režisér prohlásil, že se snažil podat život tohoto světce prostě a bez zbytečných efektů. Film vypráví o jeho mládí, o jeho boji o kněžské a řeholní povolání, o stigmatizaci a posledních letech jeho života v San Giovanni Rotondo, kde působil jako zpovědník a

divotvůrce, a kde jej navštěvovali poutníci z celého světa. P. Pio zemřel v pověsti svatosti v r. 1968, když se mu podařilo uskutečnit životní sen: vybudovat velkou nemocnici pro ty "nejchudší z chudých". Ačkoliv film byl pořízen technickými prostředky, oslovuje svým "krásným a pravdivým příběhem" každého diváka.

Zásady pro svátost smíření

Jan Pavel II. uvádí v listě penitenciáři katolické církve kardinálu Williamu Baumovi některé zásady pro udělování svátosti smíření. Kajícník nemá považovat otázky zpovědníka za vměšování do jeho svědomí a za omezování svobody. Modlí se, píše dále papež, aby věřící nepovažovali zpověď za obtížnou překážku, ale za prostředek k osvobození. Zároveň připomíná, že zpověď musí obsahovat i předsevzetí k polepšení. bez tohoto předsevzetí neexistuje skutečná lítost.

ČBK

Bylo to v nemocnici...

Bílá kronika

Tam se brzo projeví různé povahy lidí. Devadesátiletá paní měla pleť na tváři jako děvčátko a oblečení zásadně svoje, samou krajku. Osmdesátiletá paní odmítla účastnit se společného hovoru, že nemá ráda zbytečné řeči, že se raději modlí. Jindy na prosbu o pomoc při oblékání pláště rázně řekla: "Počkejte, až se domodlím."

Jiná paní byla v kostele někdy před čtyřiceti roky a o víře nic nevěděla. Jinak však byla příjemná, ochotná k pomoci a přes svoje trápení i veselá. Jenomže stále vyslovovala jméno Boží. při takových příležitostech jsem zvyklá v duchu uctivě vyslovovat: "Pán Ježíš. Panna Maria." Tak to šlo několik dní, až jsem řekla: "Milá paní, vy mě uštve. Já už vám nestačím." Ona udiveně řekla: "Já vám přece nic nedělám!" A já na to: "Ale často vyslovujete jméno Boží, a já je hned uctivě pozdravuji." Řekla mi, že o tom ani neví, ale že si dá pozor. Ten den to ušlo, ale další dny to bylo jako dřív.

Tak mi něco napadlo. Měla jsem u sebe knížku. "Cestička k Bohu." Je to sice pro děti, ale je obsahově tak hodnotná s jednoduchými kresbami, že ji používají i dospělí, já také. Říkám paní, aby si ji četla. Po několika stránkách říká: "No to je něco úžasného! Já jsem ani nevěděla, že se něco takového píše a prodává." Četla knížku pomalu několik dní, až ke zpytování svědomí. Když našla větu "Nevezmeš jména Božího nadarmo," uvědomila si, že to patří jí a že je to hřích. Občas jí ještě uklouzlo slovo "Ježíš" - ale dál nedořekla. Při čtení Křížové cesty jenom vzdychala: "Jak je toto možné!" Když dočetla ukřížování, s lítostivým pohnutím vykřikla: "Ježíš, Maria!" Za chvíli horlivě dodala: "Tato knížečka by měla být v každé rodině. To není jen pro děti, to by měli číst všichni!"

Za několik dnů jsme se loučily, a já jsem jí knížečku darovala na památku. Políbila ji a vděčně řekla: "Pán Bůh zaplať!" A já se polepším!"

Uvědomila jsem si, jak velkou moc má psané slovo a jak někdy stačí jen málo, aby zachytilo zájem nevěřícího. Kéž tato pravdivá událost povzbudí všechny, kdo se snaží o apoštolát dobrého tisku.

F. B.

Nepřispívejme finančně na provádění potratů

Před několika lety probíhal v našich kinech a později i v televizi film o Mahátma Gandhím. Ten bojoval za osvobození Indie nenásilnými metodami. Vyzval například všechny Indы, aby nepoužívali oblečení z anglických látek a vrátili se k užívání tradičního oděvu z bílého plátna vlastní výroby.

Podobně nás naši biskupové vyzvali k podpoře Mendlovy zdravotní pojišťovny, která neproplácí provádění potratů a abortivní antikoncepci. (Tato abortivní antikoncepce ukončí těhotenství v raném stádiu.) Neměli bychom poslechnout výzvu svých biskupů, jako poslechlí Indové výzvu svého vůdce Gandího?

Každý občan je pojištěn u některé zdravotní pojišťovny. (Za důchodce, ženy v domácnosti, děti a studenty platí zdravotní pojištění stát, za zaměstnané občany zaměstnavatel. Toto pojištění činí nejméně 338,- Kč za osobu za měsíc, tj. přes 4.056,- Kč za rok. Za rodinu se čtyři dětmi obdrží tak pojišťovna za rok přes 24.000,- Kč.)

Pokud pojištěnec nevyužije na své léčení za rok celou sumu, může být část nevyčerpaných peněz použita i na úhradu potratů. To platí u všech pojišťoven vyjma Mendlovu.

Z těchto důvodů by měl křesťan takový způsob podpory potratů zastavit přestoupením k Mendlově pojišťovně, která má ve svém programu neproplácet potraty nemocnicím. Doposud taková možnost nebyla. Využijme ji, protože teď už se nemůžeme vymlouvat, že své přispívání na potraty nemůžeme ovlivnit.

Rozhodněme se okamžitě, protože Mendlova pojišťovna potřebuje pro svou existenci do konce dubna sehnat ještě několik tisíc členů. přihlášky vám zašle Mendlova zdravotní pojišťovna, třída Legionářů 9, P. O. Box 73, 586 01 Jihlava.

Ing. Václav Frkal

Mendlova zdravotní pojišťovna

vznikla pro všechny, kteří ctí lidský život od početí po přirozenou smrt jako nedotknutelnou hodnotu

Vedle zajištění zákonné (standardní) zdravotní péče, kterou poskytují všechny zdravotní pojišťovny, nabízí svým pojištěncům, jako první v České republice, osobní účet s bonusovým hodnocením.

Osobní účet - Každému pojištěnci vede MEZP úplný osobní účet v příjmové a výdajové části. Z osobního účtu poznáte, kolik jste odvedli na zdravotní pojištění, jaké výkony uhradila pojišťovna Vašemu lékaři a jak hospodařila se svými prostředky. Osobní účet není v rozporu s principem solidarity. Stav osobního účtu nemá vliv na hrazení zákonné péče, která Vám je z principu solidarity vždy zaručena. Součástí osobního účtu pojištěnce je bonusový účet, na kterém se sleduje získání a čerpání bonusu. Bonus je část pojistného, které jste v pojistném odvedli, ale nespotřebovali. Výše bonusu Vám bude sdělena spolu s výpisem osobního účtu. Co vám bonus přinese? Můžete ho využít dle vlastního rozhodnutí k úhradě zdravotní péče, kterou si jinak musíte platit hotově - např. doplatky za

stomatologické ošetření, doplatky za léky apod. O bonus nemůžete přijít. V případě nevyčerpání STANDARD BONUSU se převádí zůstatek s prémie z fondu pojišťovny do dalšího roku na účet SUPER BONUSU. Velmi zajímavé možnosti nabízí MEZP v oblasti připojištění a v oblasti preventivní péče, které zde již nemůžeme uvést z prostorových důvodů. Chceme však zdůraznit: Každý z nás si v těchto dnech musí uvědomit, že svým postojem rozhoduje o existenci zdravotní pojišťovny založené na křesťanských principech. Zbývá už jen několik málo dní.

Jak se tedy přihlásit?

1. Přímo na některém pracovišti MEZP (bližší informace získáte na farách u svých duchovních správců nebo na tel.: 066/525 kl. 314)

2. Korespondenční cestou na adrese:

MEZP, tř. Legionářů 9

586 01 Jihlava

3. Kontaktovat se s pracovníkem MEZP, který Vám poskytne další informace a pomůže vyplnit přihlášku.

Pokud se v současné době nemůžete přihlásit, stačí na uvedenou adresu poslat dopis, ve kterém vyjádříte svůj úmysl závazně se v budoucnosti - až do okolnosti dovolí - přihlásit v MEZP.

Myšlenky k rozjímání

2. neděle velikonoční 14.4

Jan 20,19-31

Závidím Tomášovi? A jestli ano, tak proč? Jsem na tom přece lépe! Stojím na ramenou pyramidy těch, kdo během dvou tisíc let ve vzkříšeného Ježíše věřili a Jeho znali. Mám svědků mnohem víc než deset. Ale "Pán můj a Bůh můj" mohu a musím říci sám za sebe jako Tomáš.

Pondělí 15.4.

Jan 3,1-8

Může mne unavovat opakování mých hříchů, nedokonalostí a chyb. A přece jsme pokřtěni, uvěřil jsem Ježíši, byl jsem biřmován: mám v sobě nový život. Život, který je od Boha a k Bohu vede.

Úterý 16.4.

Jan 3,7-15

Kdybychom ničemu z celého úryvku nerozuměli, poslední větu pochopíme: uvěřim-li, je v mém životě smrt poražena. Otevírá se mi přístup k Ježíši, s nímž mohu projít i svou vlastní smrtí k Otci. Nezničí mne má lidská slabost - žiji!

Středa 17.4.

Jan 3,16

Tedy: Bůh miloval mne, mého nemožného souseda, hádavého spolupracovníka, toho, kdo mi ublížil..., a proto dal svého Syna. Mohu o jeho lásce vůbec ještě nějak pochybovat?

Čtvrtek 18.4.

Sk 5,27-33

Už podruhé jsme vyzýváni, abychom i my "poslouchali více Boha než lidi". Těmi "lidmi" můžeme být i my sami! Máme sklony respektovat sebe sami víc než Boha. Je to nebezpečnější a rafinovanější, než jde-li o druhé lidi.

Pátek 19.4.

Sk 5,34-42

Nemusíme se tedy obávat: pochází-li naše konání od Boha, tj. z inspirace Ducha svatého, nepodaří se ho zničit. To je zároveň důkaz o tom, že "žijeme vzkříšení", neboť vzkříšení lze chápat i jako záchranu všeho, co bylo vírou spojeno s Kristem.

Sobota 20.4.

Sk 6,1-7

"Modlitba a služba slova" nejsou už dávno jen výsadou kněží. Koncil rozšířil toto poslání v rámci všeobecného kněžství i na laiky. Teď bych měl uvažovat před Pánem o této výzvě také já.